

Mediemyndigheten

2025-02-05

Myndighet

Mediemyndigheten

Diarienummer

24/04337

Konsekvensutredning av Mediemyndighetens förslag till föreskrifter om tillgänglighetskrav för tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster

1. Allmänt

Den 17 april 2019 antogs Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/882 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (tillgänglighetsdirektivet). Direktivets bestämmelser ska börja tillämpas i medlemsstaterna från och med den 28 juni 2025.

Syftet med tillgänglighetsdirektivet är att undanröja hinder på den inre marknaden genom att skapa gemensamma tillgänglighetskrav för alla medlemsstater. Tillgänglighetsdirektivet är ett fullharmoniseringsdirektiv. Det innebär att det inte får förhindras, av skäl som har att göra med tillgänglighetskraven, att produkter och tjänster som uppfyller direktivets tillgänglighetskrav tillhandahålls på den svenska marknaden.

Tillgänglighetsdirektivet har i Sverige huvudsakligen genomförts genom lagen (2023:254) om vissa produkters och tjänsters tillgänglighet (tillgänglighetslagen) och förordningen (2023:676) om vissa produkters och tjänsters tillgänglighet (tillgänglighetsförordningen). Lagen och förordningen träder i kraft den 28 juni 2025. De delar av tillgänglighetsdirektivet som inte genomförs genom lag eller förordning genomförs genom myndighetsföreskrifter. Flera myndigheter har föreskriftsrätt för genomförandet.

1.1 Tillgänglighetsdirektivets förhållande till mediegrundlagarna

Bestämmelserna i tillgänglighetslagen ska inte tillämpas i den utsträckning det skulle strida mot bestämmelserna om tryck- och yttrandefrihet i mediegrundlagarna (se prop. 2022/23:42 s. 37 f. och 92).

Att ställa krav på tillgänglighet på tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster skulle bland annat kunna strida mot etableringsfriheten i mediegrundlagarna.

Regeringen gav under 2024 en särskild utredare i uppdrag att analysera hur tillgänglighetsdirektivets krav förhåller sig till mediegrundlagarna och bedöma och redovisa vilka ändringar i mediegrundlagarna som i förekommande fall behöver göras för att kraven enligt direktivet ska kunna uppfyllas, och lämna de förslag till författningsändringar som är motiverade (Dir. 2024:19). I betänkandet *Mediegrundlagarna och tillgänglighetskrav för vissa medier* (SOU 2024:96) bedömer utredaren att tillgänglighetsdirektivet inte kan genomföras fullt ut utan ändring av grundlagarna. Utredaren föreslår därför delegationsbestämmelser i mediegrundlagarna som gör det möjligt för reglering i vanlig lag på ett område som annars skulle omfattas av grundlag. De delegationsbestämmelser som utredningen föreslår förutsätter att föreskrifter meddelas i lag. Ändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2027. I betänkandet anges vidare att något utrymme för riksdagen att bemyndiga regeringen eller en myndighet att meddela föreskrifter ges, som brukligt när det kommer till mediegrundlagarna, inte. Däremot hindrar inte mediegrundlagarna att rena verkställighetsföreskrifter meddelas i förordning. Det innebär att den reglering som redan har beslutats och som ska genomföra tillgänglighetsdirektivet behöver ses över. Det rör då frågan om vilka delar som bör regleras på lagnivå och vad som kan föreskrivas i förordning och i tillämpningsföreskrifter. Utredningen bedömer vidare att yttrandefrihetsgrundlagen redan idag ger utrymme att ställa vissa krav på programföretag och operatörer. För vidareändring av tillgänglighetstjänster kan krav ställas för tjänster som är kopplade till public service-företagens programutbud, men ännu inte för andra programföretags tillgänglighetstjänster. Utan hinder av mediegrundlagarna kan krav även ställas på operatörer och andra som tillhandahåller beställ-tv om tjänsten inte är skyddad genom utgivningsbevis eller genom att aktören är ett traditionellt massmedieföretag. Det är också möjligt att ställa krav på elektroniska programguider (EPG:er) under förutsättning att de inte tillhandahålls av aktörer med grundlagsskydd för sina databaser.

Betänkandet bereds nu inom Regeringskansliet. Myndigheten bedömer att i nuläget ska myndigheten utgå från tillgänglighetslagen samt det bemyndigande som Mediemyndigheten har enligt tillgänglighetsförordningen och lämnar därför förslag till bifogade föreskrifter.

2. Redogörelse för det aktuella problemet och vilken förändring som eftersträvas

De delar av tillgänglighetsdirektivet som inte genomförs genom lag eller förordning genomförs genom myndighetsföreskrifter. Föreskriftsansvaret är fördelat på flera myndigheter och förutom Mediemyndigheten är det Post- och telestyrelsen, Konsumentverket, Transportstyrelsen och Myndigheten för tillgängliga medier.

I tillgänglighetsförordningen bemyndigas Mediemyndigheten att meddela ytterligare föreskrifter om tillgänglighetskrav för tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster.

Genom sådana föreskrifter kan direktivet genomföras i de delar som varken tillgänglighetslagen eller tillgänglighetsförordningen reglerar och som rör specifika krav för tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster. Kraven för tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster återfinns i tillgänglighetsdirektivets bilaga I avsnitt IV b.

Mediemyndigheten har i föreskriftsförslagen hållit sig så nära direktivets utformning som möjligt, då det är fråga om ett fullharmoniseringsdirektiv som varken ger utrymme för att ställa högre eller lägre krav än vad direktivet anger.

3. Redogörelse för vilka konsekvenser som bedöms uppstå om ingen åtgärd vidtas

Tillgänglighetsdirektivet är som redogjorts för ovan ett fullharmoniseringsdirektiv som förutsätter att Sverige genomför direktivet i alla delar. Mediemyndigheten har bemyndigats att meddela föreskrifter om direktivets specifika krav på tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster. Varken tillgänglighetslagen eller tillgänglighetsförordningen reglerar dessa specifika krav och om Mediemyndigheten inte föreskriver om dessa krav kommer inte Sverige i denna del fullt ut ha genomfört direktivet.

4. Redogörelse för de olika alternativ som finns för att uppnå förändringen och de fördelar respektive nackdelar som bedöms finnas med dessa

Förändringen uppnås genom föreskrifter som reglerar vad som ska gälla. De föreskrifter som nu föreslås saknar motsvarighet i befintlig reglering. Tillgänglighetslagen och tillgänglighetsförordningen innehåller inte samtliga tillgänglighetsdirektivets krav. De föreslagna föreskrifterna behövs för att genomföra tillgänglighetsdirektivet (som är ett fullharmoniseringsdirektiv) i denna del. Utan föreskrifterna uppfyller Sverige inte sina åtaganden enligt EU-rätten. Det finns därmed inte något alternativ för Mediemyndigheten än att föreslå nya föreskrifter på området. Däremot är det av stor vikt att föreskrifterna kompletteras med information både till användare och leverantörer av medietjänster.

5. Redogörelse för det eller de alternativ som bedöms lämpligast och av vilka skäl

Den reglering som redan har beslutats och som ska genomföra tillgänglighetsdirektivet förutsätter att tillgänglighetsdirektivets krav i denna del genomförs genom föreskrifter och det finns därmed inte något alternativ för Mediemyndigheten än att föreslå nya föreskrifter på området, se ovan.

6. Bedömning av om förslaget överensstämmer med eller går utöver de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till Europeiska unionen

Av artikel 6 i tillgänglighetsdirektivet framgår att direktivet är ett fullharmoniseringsdirektiv. Det innebär att det inte får förhindras att produkter och tjänster som uppfyller direktivets tillgänglighetskrav, av skäl som har med tillgänglighetskrav att göra, tillhandahålls på den svenska marknaden (prop. 2022/23:42 s. 30). Direktivets krav på tillgänglighet är också obligatoriska och något utrymme för nationella särlösningar finns således inte.

Av direktivets artikel 31 följer att medlemsstaterna ska anta och offentliggöra de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv och staterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 28 juni 2025. Förslaget till föreskrifter överensstämmer ordagrant med de skyldigheter som följer av direktivets bilaga I avsnitt IV b. Föreskrifterna överensstämmer alltså med bestämmelserna i det aktuella EU-direktivet och går inte utöver dessa.

7. Uppgifter om de bemyndiganden som myndighetens beslutanderätt grundar sig på

Mediemyndighetens bemyndigande återfinns i 7 § första stycket 2 tillgänglighetsförordningen.

Analys av förslaget

Tillgänglighetsdirektivet gäller för tjänster som tillhandahålls konsumenter efter den 28 juni 2025. Den grundlagsutredning som nämnts ovan har bedömt att det krävs grundlagsändring för att fullt ut kunna genomföra direktivets krav på bland annat tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster. Med hänsyn härtill är det svårt att bedöma omfattningen av antalet berörda aktörers tjänster som omfattas av tillgänglighetskraven från 28 juni 2025 och omfattningen av tjänster som kommer att omfattas av krav efter eventuella grundlagsändringar som kan träda i kraft från 1 januari 2027.

8. Beskrivning och beräkning av förslagets kostnader och intäkter för staten, kommuner, regioner, företag och andra enskilda

De kostnadsmässiga och andra konsekvenser av genomförandet av tillgänglighetsdirektivet i svensk rätt har tidigare utretts av Utredningen om genomförandet av tillgänglighetsdirektivet i betänkandet *Tillgänglighetsdirektivet* (SOU 2021:44). Mediemyndigheten har ingen anledning till att ifrågasätta den analys och bedömningar som gjorts i betänkandet. I betänkandet gjordes ett överslag av kostnaderna och som grundade sig på de beräkningar och uppskattningar som konsultföretaget Analys Mason AB tagit fram på uppdrag av utredningen.

8.1 Konsekvenser för företag

8.1.1 Audiovisuella medietjänster

Med audiovisuella medietjänster avses linjära (tablålagda) tv-sändningar och beställ-tv.¹ Linjära tv-sändningar och beställ-tv kan tillhandahållas av flera olika aktörer och tas emot på flera olika sätt. Hur programmen tillhandahålls, distribueras och tas emot har betydelse för vem som är ansvarig för att uppfylla de krav som uppställs i tillgänglighetsdirektivet och som nu ska genomföras i svensk rätt.

En leverantör av medietjänster som sänder linjära program eller tillhandahåller beställ tv ska, enligt 5 kap. 12 § radio- och tv-lagen, utforma tjänsten på ett sådant sätt att den blir tillgänglig för personer med funktionsnedsättning genom textning, tolkning, uppläst text eller liknande teknik (tillgänglighetstekniker). Tillgängliggörandet ska ske i den omfattning som beslutas av regeringen, om verksamheten finansieras med public service-avgift, och av Mediemyndigheten i övriga fall. Ett sådant beslut ska gälla för en viss tid.

Det är idag drygt 60 leverantörer av medietjänster som ska följa Mediemyndighetens beslut om tillgänglighetskrav för omkring 300 linjära tv-tjänster och beställ-tv. Särskilda, mer omfattande krav, ställs på de största svenska tv-tjänsterna. Kraven omfattar endast leverantörer som är etablerade i Sverige. Regeringen har ställt upp tillgänglighetskrav för tv-sändningar och beställ-tv för public service-företagen Sveriges Television AB och Sveriges Utbildningsradio AB.

Genom tillgänglighetsdirektivet ställs nu också krav att de tillgänglighetstekniker som ovan leverantörer tillhandahåller ska överföras fullt ut med adekvat kvalitet för en korrekt visning som är synkroniserad med ljud och video, och göra det möjligt för användaren att kontrollera visningen och användningen av dem. Vidare ställs vissa krav på elektroniska programguider så att det bland annat ska vara lätt för en blind person att hitta bland programmen.

¹ 2 § tillgänglighetslagen som hänvisar till 3 kap. 1 § 6 och 22 radio- och tv-lagen.

8.1.2 Distribution av audiovisuella medietjänster

Det traditionella linjära tv-tittandet tas emot via de traditionella distributionsplattformarna kabel, satellit, marknätet och ip-tv.² Aktörerna Tele2 AB, Telia Sverige AB, Telenor ASA och Allente Sverige AB har tillsammans över 95 procent av alla betal-tv-abonnemang som säljs på de olika plattformarna.

Digitaliseringen har förändrat både hur medieinnehåll paketeras och på vilka plattformar som konsumenterna tar del av innehållet. Vid mediekonsumtion via smarta mobiler, surfplattor och/eller smarta tv-apparater sker ingången till innehållet ofta genom applikationer, så kallade appar. Streaming kan användas både för uppspelning av lagrade filer från webbplatser och för direktsändning av olika evenemang över internet och kan vara både program på begäran eller uppspelning av direktsänt innehåll (livestreaming).

De tre telekombolagen Telia Company AB, Tele2 AB och Telenor ASA har tagit fram streamingboxar som ersätter det traditionella distributionssättet via kabel. Men för att kunna ersätta den traditionella linjära tv:n med enbart streaming krävs det att hushållet har en bra bredbandsuppkoppling, vilket är något som telekombolagen också säljer. Operatörerna har också egna play-tjänster. Operatörernas paketerade abonnemang finns i dag i vart fjärde hushåll i Sverige. Streamingpaketen kan jämföras med betal-tv-paketen. De innehåller film, serier och sport och erbjuds till hushållen i olika prisklasser.

En smart-tv är uppkopplad till internet och har en mjukvara (ett operativsystem) som gör det möjligt att titta både på linjär tv och på streamingtjänster. Smart-tv-tillverkarna startar även egna streamingtjänster och tar då samtidigt rollen som distributör av andras innehåll. De flesta smarta tv-apparater har förinstallerade appar och funktioner, men erbjuder även möjlighet att ladda ner appar via digitala bibliotek eller butiker. En typ av tv-tjänst är FAST (Free advertising supported streamingtelevision) som är abonnemangsfria tjänster som sänder reklam och tillhandahåller både linjära kanaler och program på begäran. Eftersom det är vanligt med en smart-tv i hemmet blir tillverkarna av dem ett viktigt led mellan de som skapar innehåll och konsumenterna.

En konsument som tecknar ett tv-abonnemang med en operatör får ofta tillgång till en särskild app och kan genom den ta emot programmen på många olika sätt som i en mobil, surfplatta, dator, smart-tv, Apple TV och Google TV.

8.1.3 Tjänsteleverantörer som omfattas av krav

Här nedan redogörs för vilka leverantörer som enligt direktivet omfattas av krav.

Till skillnad från vad som gäller för produkter identifierar tillgänglighetsdirektivet endast ett slags ekonomisk aktör som ansvarar för tillhandahållandet av tjänster, nämligen tjänsteleverantören. Tjänsteleverantörer definieras i 2 § tillgänglighetslagen som en fysisk eller juridisk person som tillhandahåller en tjänst på unionsmarknaden eller som erbjuder sig att tillhandahålla en sådan tjänst till konsumenterna i unionen. Lagen omfattar enbart tjänster som är avsedda för konsumenterna (4 §).

Det är tjänsteleverantörerna som ska säkerställa att de utformar och tillhandahåller tjänster i enlighet med kraven i direktivet. Vem som ska ses som tjänsteleverantör och uppfylla tillgänglighetslagens krav är

² Ip-tv, eller bredbands-tv, är ett samlingsnamn för olika former av tv-sändningar via ett slutet bredbandsnät där det krävs egen utrustning för att kunna ta emot sändningarna.

beroende av vem som får anses tillhandahålla respektive tjänst som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster och som träffar avtal med konsumenten.

Det är inte ovanligt att flera leverantörer som faller under definitionen tjänsteleverantör ingår i en produktions- eller distributionskedja. Begreppet tjänsteleverantör i tillgänglighetsdirektivet träffar rent språkligt både den som ursprungligen är tjänsteleverantör, det vill säga den ekonomiska aktör som ger tjänsten dess utformning, och den som saluför tjänsten till konsumenten. Direktivet omfattar dock enbart tjänster som tillhandahålls konsumenterna. Därför torde det endast vara den som tillhandahåller en tjänst som ska nyttjas av en konsument som är tjänsteleverantör i direktivets mening. Den aktör som är en part av ett konsumentavtal har det huvudsakliga ansvaret för att den tjänst som tillhandahålls till konsumenten överensstämmer med tillgänglighetskraven. Det innebär att en aktör som levererar till exempel en tjänst som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster, och som i den egenskapen sluter avtal om att tillhandahålla tjänsten till en konsument, har ansvaret för att tjänsten lever upp till de tillgänglighetskrav som framgår av direktivet. Detta gäller oavsett om det är ”distributören” som i eget namn sluter konsumentavtalet eller om det är den ursprungliga tjänsteleverantören som står som avtalspart.³

Någon prövning av vem som ska anses vara tjänsteleverantör kommer inte att ske innan lagen trätt i kraft den 28 juni 2025, men några möjliga aktörer kan vara:

- Programbolaget självt när det tillhandahåller streamingtjänst/play-tjänst på sin webbplats eller applikation. Till programbolag kan också räknas exempelvis tidningsföretag med särskilda tv-kanaler/beställ-tv-tjänster på sin webbplats eller applikation.
- Betal-tv-operatör som sänder programbolagens linjära sändningar via abonnemang och som distribueras via kabel, satellit eller ip-tv-nät.
- Leverantör som tillhandahåller FAST-TV via en smart-tv (till exempel den som tillverkar tv-apparaterna).
- Betal-tv-operatör som tillhandahåller streamingtjänst/play-tjänst på olika distributionsplattformar och tillhandahåller egna program och/eller andra programbolags play-tjänster, hela utbud eller delar av dess programutbud.

Vid tillsynen kommer myndigheten, i avvaktan på eventuella grundlagsändringar, behöva beakta om tjänsteleverantören har grundlagsskydd för tjänsten.

Vissa företag undantas från kraven. Det gäller bland annat mikroföretag, som definieras i 2 § tillgänglighetslagen som företag med färre än tio anställda och som har en årsomsättning eller en årlig balansomslutning som inte överstiger 2 miljoner euro. Ett tillgänglighetskrav ska inte heller gälla om kravet innebär en större förändring av en tjänsts grundläggande karaktär eller medför en oproportionerligt stor börda för den berörda ekonomiska aktören (7 § tillgänglighetslagen). Kriterier för bedömningen av om ett krav medför en oproportionerligt stor börda finns i *Post- och telestyrelsens föreskrifter om kriterier för bedömning av när ett tillgänglighetskrav inte ska gälla på grund av att det medför en oproportionerligt stor börda* (PTSFS 2024:7).

Konsultföretaget Analys Mason AB uppskattar antalet tjänster som omfattas av krav till ungefär 350. Tjänsterna distribueras på webbplatser, appar och olika distributionsplattformar. Uppskattningen är grov och tjänster kan komma att undantas bland annat på grund av undantagen ovan eller att bestämmelserna

³ Se vidare prop. 2022/23:42 sid 88.

inte kan tillämpas i den utsträckning det skulle strida mot den grundlagsskyddade etableringsfriheten i 3 kap. 1 § yttrandefrihetsgrundlagen.

8.1.4 Kostnader för företag

Åtkomsten till de audiovisuella medietjänsterna kan ske på olika enheter med olika gränssnitt. En streamingtjänst kan exempelvis tas emot i en webbversion, smartphone-app, smart-tv-app, digital box-app och streamingbox-app (till exempel Apple TV) som i sin tur är baserade på olika operativsystem, tekniker och kodspråk. En komplicerande omständighet avseende kostnadsuppskattningen är det stora antalet versioner och generationer av teknikerna.

Med hänsyn till ovan är det i dagsläget svårt att bedöma omfattningen av antalet berörda aktörers tjänster och deras kostnader för att ge åtkomst till medietjänster i enlighet med de tillgänglighetskrav som ställs. Myndigheten lutar sig i denna del mot de beräkningar som konsulten Analysys Mason AB gjorde 2021 på uppdrag av Utredningen om genomförandet av tillgänglighetsdirektivet och som återfinns i utredningens betänkande SOU 2021:44. I bilaga 3 till betänkandet redovisas hur konsulten beräknat dessa kostnader för respektive aktörskategori som träffas av tillgänglighetslagen:

Kostnaden för att tillgängliggöra digital-tv-aktörers webbplatser och mobilapplikationer samt den digitala tv-plattformen med tillhörande kanalpaket, applikationer och elektroniska programguider (EPG) uppskattas av branschaktörer kosta cirka 3 miljoner kronor per aktör. Aktörerna menar också att anpassningen bland annat skulle innebära uppdatering av gränssnitt, alt-taggingar och hantering av metadata. För beställ-tv-aktörerna används de framtagna projektmodellerna för att beräkna kostnaderna relaterade till tillgängliggörandet av webbplatser, responsiva gränssnitt och mobilapplikationer. Beräkningarna visar på en uppskattad kostnad mellan cirka 0,15 - 1,4 miljoner kronor per webbplats. För mobilapplikationer beräknar Analysys Mason ett påslag om 50 procent jämfört med motsvarande webbplatser, vilket resulterar i en uppskattad kostnad mellan 0,23 - 2,1 miljoner kronor per mobilapplikation. [...] Den totala uppskattade investeringskostnaden för att tillgängliggöra digital-tv- och beställ-tv-tjänster uppgår därmed till cirka 43 miljoner kronor [...] Löpande kostnader för hantering av metadata och alt-tagging av det omfattande bildmaterialet för digital-tv- och beställ-tv-aktörernas webbplatser, tv-plattformar och mobilapplikationer uppskattas av experter till cirka 1 miljon kronor per aktör för de större aktörerna och 300 tusen kronor för de mindre. De löpande kostnaderna i form av design och utveckling av en mindre beställ-tv-aktörs mobilapplikation uppskattas vara 15 procent av investeringskostnaden. Den totala uppskattade löpande kostnaden för att tillgängliggöra digital-tv- och beställ-tv-tjänster uppgår därmed cirka 26 miljoner kronor, se tabell 12.⁴

8.2 Konsekvenser för enskilda

Företagens kostnader för att tillgängliggöra tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster kan komma att påverka vad kunder får betala för tjänsterna. En uppskattning av slutkundspriser är inte möjlig att göra i dagsläget.

Vissa tjänster kommer att kunna konsumeras på enheter med äldre versioner av tekniker, andra inte. Olika tjänsteleverantörer väljer vilka versioner som de ska underhålla. Publiken kan därför behöva skaffa ny utrustning för att kunna ta del av tjänsterna fullt ut.

⁴ Se vidare SOU 2021:44 Bilaga 3 s. 606 ff.

8.3 Beskrivning och, om möjligt, beräkning av andra relevanta konsekvenser

Fler tittare kommer kunna tillgodogöra sig tv-innehåll genom att tillgänglighetskrav ställs dels på elektroniska programguider, dels på att aktörer ska säkerställa att tillgänglighetstjänster hos de audiovisuella medietjänsterna överförs fullt ut med adekvat kvalitet för en korrekt visning som är synkroniserad med ljud och video, och göra det möjligt för användaren att kontrollera visningen och användningen av dem. Möjligheten att ta del av tv-innehåll bidrar till högre grad av delaktighet och yttrandefrihet, det vill säga tillgänglighet är en demokratifråga.

9. Redogörelse för vilka åtgärder som har vidtagits för att förslaget inte ska medföra mer långtgående kostnader eller begränsningar än vad som bedöms vara nödvändigt för att uppnå dess syfte

Föreskrifterna genomför endast tillgänglighetsdirektivets bestämmelser och Mediemyndigheten går inte utöver sitt bemyndigande.

10. Bedömning av om särskild hänsyn behöver tas när det gäller tidpunkten för ikraftträdande och om det finns behov av speciella informationsinsatser

Föreskrifterna ska träda i kraft den 28 juni 2025, vilket är det datum som nationella bestämmelser som genomför tillgänglighetsdirektivet ska börja tillämpas i samtliga medlemsstater och samma dag som tillgänglighetslagen och förordningen om tillgänglighet träder i kraft.

Det finns behov av speciella informationsinsatser. Tillgänglighetsreglerna är nya och komplexa och frågor uppkommer bland annat om hur kraven förhåller sig till mediegrundlagarna, vilket tagits upp under flera avsnitt ovan. Mediemyndigheten publicerar löpande information om kraven på sin webbplats, www.mediemyndigheten.se. Myndigheten länkar också till den information som andra berörda tillsynsmyndigheter har publicerat på sina respektive webbplatser.

Myndigheten avser också att sprida kunskap om kraven genom informationsmöten och andra kommunikationsinsatser med bland annat branschen och relevanta intresseorganisationer under 2025.

11. Beskrivning av hur och när konsekvenserna av förslaget eller beslutet kan utvärderas

Mediemyndigheten är tillsynsmyndighet för tjänster som ger åtkomst till audiovisuella medietjänster och för att de nu föreslagna föreskrifterna kommer följas. Mediemyndighetens tillsyn kan dock endast bedrivas i den utsträckning som är möjlig med hänsyn till nuvarande grundlagsreglering. Läs mer under avsnitt 1.1.

Myndigheten avser, vid sidan av tillsyn, bedriva uppföljningsarbetet kontinuerligt i samråd med aktörer och andra intressegrupper. I detta arbete ingår att informera aktörer om tillgänglighetsdirektivets krav. Som myndigheten redogjort för ovan under flera rubriker är direktivet ett fullharmoniseringsdirektiv och i föreskrifterna får varken ställas högre eller lägre krav än vad direktivet anger. En utvärdering av konsekvenserna av föreskrifterna kan därför inte leda till att föreskrifterna ändras, om inte direktivet i sig ändras. Europeiska kommissionen ska senast den 28 juni 2030 överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om tillämpningen av tillgänglighetsdirektivet. Rapporten kommer bland annat innehålla en utvärdering av direktivets effekter för ekonomiska aktörer och personer med funktionsnedsättning.

Vid uppföljningen kommer myndigheten även kunna utreda om myndighetens information är tydlig och riktar sig till rätt grupper och i vilken utsträckning berörda aktörer förstår och följer föreskrifternas krav. Ett sätt att följa arbetet är också att anlita användargrupper för att testa och utvärdera funktionalitet och tillgänglighet på de tjänster som ska ge åtkomst till linjär tv och beställ-tv.

Mediemyndigheten har även kontinuerliga möten med andra berörda myndigheter som också kommer att bedriva tillsynsarbete med avseende på tillgänglighetsdirektivets krav. Forumet är ett bra sätt att utbyta information om hur de ekonomiska aktörerna berörs av de olika reglerna och tolkningsfrågor.

Kommuner och regioner

12. Bedömning av om förslaget inskränker den kommunala självstyrelsen (ska anges om förslaget rör kommuner eller regioner). Innebär förslaget en sådan inskränkning ska även de överväganden som krävs enligt 14 kap. 3 § regeringsformen redovisas.

Mediemyndigheten kan inte förutse att förslagen får några konsekvenser för den kommunala självstyrelsen eller några ekonomiska konsekvenser för kommuner eller regioner.

Samråd

13. Beskrivning av ett eventuellt tidigt samråd

Mediemyndigheten har löpande samråd med övriga myndigheter som har föreskriftsrätt vad gäller genomförandet av tillgänglighetsdirektivet, det vill säga Post- och telestyrelsen, Konsumentverket, Transportstyrelsen och Myndigheten för tillgängliga medier. Samtidigt som förslagen om föreskrifter och denna konsekvensutredning lämnas till Regelrådet ges även dessa myndigheter, aktörer och intresseorganisationer med flera, tillfälle att yttra sig, se bilaga. Förslag till föreskrifter och denna konsekvensutredning kommer också att publiceras på myndighetens webbplats och därigenom ges övriga intresserade möjlighet att yttra sig.

Kontaktperson

Eva Bengtsson Åström

Mediemyndigheten

Telefon växel: 08-580 070 00

Besöksadress: Hammarbybacken 31, Stockholm

Postadress: Kabyssgatan 4D, 120 30 Stockholm